

Millaisen jäljen jättää joukko ihmisiä?

Kurssin alkaessa Peltolan pihamaan polut ovat kuin jäisiä siltoja. Talven aikana lumi on pakkautunut jalkojen alla jäiseksi muuriksi, jonka kulkeminen on tasapainoilua liukkaalla ja kuperalla pinnalla. Ympärillä on pettevä ja/ tai märkä hanki. Lumen sulaessa maa on polkujen kohdalla routinut muhkuraiseksi.

Kevään mittaan olemme työstäneet maata. Lumen alta paljastunut märkä maa kuivuu ensin paakuiksi, jotka sään lämmitessä murenivaturenee pienemmiksi ja pienemmiksi, lopulta hienoksi pölyksi. Maa on harmahtavan vaaleanruskeaa. Kaikki, mikä on sen kanssa kosketuksissa, tuntuu hiljalleen muuttuvan maan väriseksi. Työvaatteet värjäytyvät lopulta pysyvästi.

Keväällä, ojankaivuu-urakan jälkeen hätkähdiätkähdän: Hetken näyttää siltä, että käsivarren tatuoinnit olisivat päivän aikana alkaneet hävitä, haalistua pois. Sitten tajuan, että savi oli kuivunut iholle, ihoni väriseksi kerrokseksi. Alanko itsekin muuttua maan väriseksi?

Piirsin kartan Peltolan pihan reiteistä. Ajattelen sitä, kuinka monet paljaat jalat kuluttavat pihaa niin, että lopulta kasvitkin väistyvät reiteiltä. Polkujen tapaan monet muutkin asiat ovat jatkuvan käytön ja kulutuksen kohteena. Kehot kuluttavat pintoja ja maata ja kuluvat samalla itsekkin. Käsiin tulee känsiä ja työkalujen ja ovien kahvat muotoutuvat ja kiillottuvat käsien otteessa. Esineet ja rakennukset ovat jatkuvassa käytössä. Välillä jokin asia ei kestä, vaan menee käytössä rikki, päättyy korjattavaksi ja palaa käyttöön (tai kiertoon). Peltolan portaat ovat kuluneet silkkisen sileikse, kulmat pyöristyneet ja oksanpaikat tulleet esiin kiiltäväksi kohokuvioksi.

Polut etsivät uomansa kun riittävän moni valitsee saman reitin pihamaan poikki. Sama ilmiö on monessa arkisessa toimessa. On sovittuja tapoja tehdä asioita ja tavat muokkautuvat ajan mittaan taloudellisemmaksi ja toimivammaksi.

Kaikkialla saa kuitenkin kulkea vapaasti.